

Ἡ ψυχὴ ἔχει ἐνίοτε ἀκαριαίας ἐμπνεύσεις, ἐκλάμψεις αἰφνιδίας, τῶν ὑποίων ὁλόκληρος τόμος ἰδεῶν καὶ σκέψεων δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἔκτασιν, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ μετρήσῃ τὸ βάθος, ὅπως καὶ τὸ φῶς μυρίων λαμπάδων δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ παρέξῃ τὴν ἀπειρον καὶ ταχεῖαν τῆς ἀστραπῆς λάμψιν.

V. HUGO.

ΕΙΜΑΙ ΣΚΛΗΡΑ ;

ὦ ! πόσοι μὲ ὠνόμαζαν ψυχρὰν, σκληρὰν καρδίαν,
Κ' ἐγωῖσμού μ' ἐκάλεσαν πρωτοφανοὺς ταμεῖον !

ὦ ! πόσοι μὲ προσέβλεψαν μὲ ἄκραν δυσπιστίαν
Καὶ πόσοι μ' εἶπον !—Ἡ ῥοὴ σὲ τέρπει τῶν δακρύων

Ἐγὼ σκληρά ! μαρτύρησον σὺ, ἐσπερία αὔρα,
Ποσάκις μὲ συνέντησας στενάζουσιν καὶ μόνην
Ποσάκις πλῆθος δάκρυα νὰ χύνω μ' εἶδες μαῦρα,
Δι' ἐν θραυσθὲν δενδρύλλιον, ἢ μίαν ἀνεμώνην !

Ἐγὼ σκληρά ! εἰπέτε σεῖς, ὦ νύκτες, τοῦ χειμῶνος,
Ποσάκις ἄθυμος, ῥεμβή, πλησίον τῆς ἐστίας
Ἡγρύπνουν,—καὶ παρήρχετο βραδύτατος ὁ χρόνος,
Ἐγὼ, ἡ κόρη τῆς ψυχρᾶς μητρὸς ἀναλγησίης !

Πρὸς τί ἡγρύπνουν ; οἱ σκληροὶ ἀμέριμνοι κοιμῶνται.
Οὐδεὶς ταραττεῖ λογισμὸς τοὺς ὕπνους των ἢ πόνος,
Μαῦρ' εἶναι νύξ καὶ ἄγριοι οἱ ἀνεμοὶ μοκκῶνται
Πρὸς τί ἐγὼ νὰ ἀγρυπνῶ ἀναισθησίας γόνος !

Ἀναισθητοὶ ! .. ἐγὼ σκληρά καὶ ἀσπλαγχνος καρδίᾳ,
Ἐγὼ, ἡ μὴ γνωρίσασα ἢ νὰ θρηνῶ καὶ στένω !
Τί ἂν ζητῶ νὰ φαίνωμαι ἀναισθητὸς καὶ κρύα,
Κ' εἰς κροκοδείλου δάκρυα ἀνάλγητος ἂν μένω ;

Σκληρά δὲν εἶμαι· καὶ αὐτὴ μὲ συγκινεῖ ἡ θεὰ
Φονευομένου μύρμηκος ὑπὸ τὰ βήματά μου,

Στενάζω ὅταν πένθιμος προσκλίνῃ ἡ ἰτέα
Καὶ ρέουντι ἀκράτητα, θερμὰ τὰ δάκρυά μου

Ὅποταν πένης τήκεται στενάζων ἐπὶ κλίνης,
Ὅποταν βρέφος ἔκθετον, ἀθῶον, κλαυθμηρίζῃ,
Ὅποταν κόρην ὀρφανὴν ὁδοὺς σπαράσῃ πείνης
Κ' ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν πρεσβύτης ποῦ γογγύζη·
ΦΩΤΕΙΝΗ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ.

ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΦΙΛΑΡΕΣΚΟΝ.

Πρὶν φύγῃς, ἄστρον μου γλυκὺ, κομψὴ τῆς Εὐας
[κόρη,

Ἵνα διέλθῃς ἄφροντις καὶ ποταμοὺς καὶ ὄρη
Μ' ἀτμόπλοια πυρίπνοα, μ' εὐπτέρους ἀτμαμάξας
Πρὶν ἴδῃς πόλεις γελαστάς θελγῆτρων καὶ θαυμάτων,
Ὅφνοὺς σου πρὶν ἀπισπασθῇ ἐκ τόσων θαυμάτων,
Σὲ θέλῃ ὁ ἔρως ἕτερος τὴν μνείαν μου πατάξας,

ὦ ! ἄρες, γόησσα φαιδρά, θεὰ φιλαρεσκίης,
Νὰ σ' εἶπω πόσον ποθητὴ τῆς νέας μου καρδίας
Ἵπῃρχες καὶ ὑπάρχεις !
Νὰ σ' εἶπω πόσον σ' ἀγαπῶ, πόσον πικρῶς στενάζω
Πῶς ἄγγελον νυχθημερὸν πλησίον μου σὲ κράζω,
Πῶς πάντοτε περικαλλῇς τοῦ βίου μου σὺ ἄρχεις !

Ἴδὲ τὸν σκεπτικὸν ἐμὲ ὅποσον σὺ φλογίζεις·
Ὅποσον μὲ ἐν νεῦμά σου μὲ καταδασανίζεις·
Πρὸ ἀδυνάτου γυναικὸς ἀνὴρ ἐγὼ πῶς κύ-
[πτω . . .

Νὰ σὲ συντρίψ' ὡς ὕελον εὐθὺς θὰ ἠδυνάμην,
Θάψῃμην τόσον εὐτυχῆς μακρὰν σου ἂν ἱστάμην,
Κ' ἐντούτοις εἰς τοὺς πόδας σου τὴν ὑπαρξίν μου
[ρίπτω.

Εἴσαι, φιλάρεσκα, τὸ φῶς λυχνίας πελαγρύσου
Κ' εἴμ' ἡ θεῖλαία χρυσαλλίς· γνωρίζω πῶς ἐγγὺς σου
Ἄν πτερυγίσω θὰ καῶ, κ' ἐντούτοις πτερογίζω.
Εἴσαι ἐδ' χαῖνον βάραθρον καὶ εἴμ' ὁ ὁδοιπóρος·
Φρικτὴν εὕρισκω προχωρῶν καταστροφὴν προῶρις,
Κ' ἐντούτοις σκοτοδινίων ἀπαύστως βηματίζω.

ὦ ! πόσον, γύναι, σ' ἀγαπῶ ! .. ὦ πόσας νύκτας
[πάλας,
Ἐνῷ εἰς ὕπνου γλυκεροῦ εὕρισκεσο ἀγκάλας
Καὶ ἐδλεπες ὀνείρατα ὠρατὰ παραδείσου,
Λέν ἐμελέδῃσα πικρῶς ὑπὸ παράθυρά σου ;